

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: V.K., ...**, nar. ..., ..., *zastoupený Mgr. Tomáš Císař, advokát, Vinohradská 22, 120 00 Praha 2*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 936/3, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č. j. OAM-249/ZA-ZA12-BE04-2017,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 7.8.2017 domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Žalobce byl dle podané **žaloby** přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce zejména poukázal na

skutečnost, že napadené rozhodnutí nebylo v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), náležitě odůvodněno, v čemž žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Stejně tak výroková část napadeného rozhodnutí nedostála požadavkům na přesnost a určitost, přičemž i tato vada byla způsobila přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce primárně namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí nesplňovalo požadavky dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. Předně nebyl účastník řízení náležitě definován, kdy správní řád v ustanovení § 18 odst. 2 požaduje pro náležité definování účastníka řízení jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje k řádnému definování účastníka řízení neobsahovalo. Stejně tak v tomto rozhodnutí absentovalo uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Lze obecně říci, že zcela klíčovým je ve výrokové části každého správního rozhodnutí uvedení ustanovení kompetenčního tak, aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci rozhodovat. Absence dalšího podstatného údaje v napadeném rozhodnutí tak dále podpořila závěr o neurčitosti výrokové části.

Žalobce měl dále za to, že žalovaný v rozporu se zákonem nepřezkoumal žalobcovu žádost a řízení následně zastavil jako nepřípustné, čímž se zbavil povinnosti jej meritorně přezkoumat; žalobce tak připravil o možnost bránit se proti meritornímu rozhodnutí o věci, jakož i o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek.

Žalovaný dále porušil § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu, a neřídil se pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán dospěl k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce opakovaně, aniž by uvedl nové skutečnosti, které neuplatnil v předchozím řízení a které by odůvodňovaly závěr o nebezpečí pronásledování v zemi původu. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, z ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu plyne nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, jež by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele; 2) musí se jednat o takové skutečnosti a zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Tyto podmínky mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu však platí, že „*ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou*“. Žalobce byl přesvědčen, že v daném případě bylo namístě s ohledem na okolnosti případu, zejména pak rodinné zázemí žalobce na území České republiky (*dále jen „ČR“*), meritorní posouzení žádosti, ačkoliv se jednalo o opakovanou žádost. V žalobě bylo připomenuto, že žalobce nebyl v předchozím azylovém řízení kvalifikovaně právně zastoupen, přičemž nebyl poučen o důvodech pro udělení azylu. Vzhledem k této skutečnosti

nebyl žalobce ani schopen uvádět azylově relevantní důvody, přičemž správní orgán neposkytl žalobci součinnost potřebnou k tomu, aby se mohl řádně bránit.

Správní orgán rovněž vytýkal žalobci, že neposkytl dostatek informací pro to, aby mohlo být o jeho žádosti meritorně rozhodnuto, a správní orgán měl za to, že žalobce nesdělil takové informace, které by byly relevantní pro meritorní projednání žádosti. V tomto kontextu žalobce upozornil na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v roce 1992, která se v článcích 195.-219. věnuje problematice „prokazování faktů“ a z níž žalobce citoval podstatné pasáže týkající se důkazního břemene a přípustné míry pochybností ohledně žadatelova azylového příběhu. Žalobce předestřel správnímu orgánu zcela jasné skutečnosti, které svědčily o nezbytnosti řádného posouzení jeho žádosti, a to i přes to, že se jednalo o druhou podanou žádost, neboť žalobce uvedl skutečnost, která může mít vliv na posouzení azylové žádosti. Správní orgán tedy vycházel z nedostatečných podkladů a nerespektoval skutečný stav věci. Žalobce byl přesvědčen, že jeho žádost měla být posouzena meritorně.

S ohledem na výše uvedené byl žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, a navrhl, aby soud rozhodl tak, že napadené rozhodnutí se zrušuje, věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení a žalobci se přiznává náhrada nákladů řízení.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** setrval na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Odkázal k tomu na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, a na napadené rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce byl již v minulosti účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán po zhodnocení důvodů předkládaných žalobcem při jeho současné, v pořadí již druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany a po jejich porovnání s důvody uváděnými v předcházejícím řízení dospěl k závěru, že žalobce v současné žádosti neuvedl žádné nové důvody. Správní orgán tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti, neboť žalobce neuvedl naprosto žádnou novou skutečnost, tím méně novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele z vlasti a obav z návratu do vlasti. Správní orgán zjistil naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, opakovanou žádost shledal nepřijatelnou a vzhledem k uvedenému řízení dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zcela po právu zastavil.

V rámci správního řízení postupoval správní orgán dle správního řádu a opatřil si za účelem zjištění skutečného stavu věci podklady pro vydání rozhodnutí a dále si opatřil aktuální a věrohodné informace o zemi původu žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní pro posuzování možnosti udělení mezinárodní ochrany a v mezidobí od jeho první žádosti nedošlo ke změně situace v zemi původu, správní orgán postupoval tak, jak je uvedeno výše, a řízení zastavil. Žalobci byly poskytnuty veškeré informace týkající se jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a také byl s obsahem spisového materiálu náležitě seznámen.

K námitce nedostatečné konkrétnosti a určitosti výrokové části, právních ustanovení a označení správního orgánu a účastníků řízení správní orgán uvedl, že výroková část je řádně

konkretizovaná a také účastníci řízení a správní orgán jsou plně specifikováni dle požadavků vycházejících z jednotlivých ustanovení správního řádu.

Žalovaný s ohledem na uvedené skutečnosti navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Z obsahu **správního spisu** vyplývá, že žalobce podal dne 29.3.2017 v Příjímacím středisku Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. Bylo zjištěno, že se v jeho případě jedná o opakovanou žádost. Dne 3.4.2017 žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že žádost podal, neboť se nemá na Ukrajinu již kam vrátit a nic tam nemá. V ČR má rodinu – již čtyři děti. Dodal, že jeho žena má v ČR trvalý pobyt a už se chystá žádat o občanství. Žalobce sdělil, že se snaží zůstat s rodinou a že mu hrozí nástup do armády, v r. 2014 mu přišel povolávací rozkaz, on ho ovšem nepodepsal. Dne 10.4.2017 udělil žalobce plnou moc svému dosavadnímu právnímu zástupci Mgr. Císařovi. Součástí spisu jsou dokumenty související s předchozí žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany, která byla podána dne 17.12.2015, a sice rozhodnutí ze dne 27.9.2016, čj. OAM-1099/ZA-ZA02-BE04-2015, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 28.6.2016, protokol o pohovoru ze dne 8.6.2016 a formulář poskytnutí údajů k žádosti ze dne 29.12.2015. Při poskytnutí údajů k žádosti žalobce jako důvod žádosti uvedl, že se nechce vrátit na Ukrajinu, protože se nemá kam vrátit a obává se, že by ho vzali na vojnu. V průběhu pohovoru mj. sdělil, že na území ČR ve Kdyni žije žalobcova manželka, která je ukrajinské národnosti a má povolen trvalý pobyt, a jejich čtyři děti. Upřesnil, že důvodem jeho žádosti je, že sloužil na vojně a v r. 2014 mu přišel povolávací rozkaz; dále uvedl svoji obavu, že by musel na vojnu, což nechce a z čehož má strach, a že má v ČR rodinu a neví, kdo by se o ně postaral. Pro případ návratu do vlasti se žalobce obával války a vojenskou službu nechtěl nastoupit kvůli strachu o rodinu. V případě nenastoupení vojenské služby by mu hrozilo vězení. Povolávací rozkaz obdržel na podzim 2014, přišel poštou, žalobce ho nepodepsal a nepřevzal osobně, neboť v té době na Ukrajině nebyl. Žalovaný pro řízení o opakované žádosti shromáždil zprávy o situaci v zemi původu žalobce, s nimiž se žalobce osobně seznámil dne 31.5.2017 – při té příležitosti mu byla na požádání poskytnuta lhůta 7 dnů k doplnění podkladů a písemnému vyjádření.

Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 23.6.2017. V jeho odůvodnění žalovaný posoudil důvody současné žalobcovy žádosti a porovnal je s tvrzeními učiněnými v předchozím správním řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný shrnul, že žalobce v průběhu řízení o první žádosti označil za důvod podání žádosti skutečnost, že o mezinárodní ochranu požádal, jelikož se nechtěl vrátit na Ukrajinu, kde se neměl kam vrátit. Jeho rodina žije v ČR ve Kdyni a manželka a čtyři děti pobývají na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Jako další důvod žalobce uvedl obavu z návratu do vlasti, protože by musel nastoupit do armády. V minulosti sloužil v armádě a v r. 2014 mu poštou přišel povolávací rozkaz, který nepřevzal ani nepodepsal. V rozhodnutí o první žalobcově žádosti správní orgán konstatoval, že v jeho případě jde o osobu, která ve vlasti neměla žádné potíže se státními orgány a nezmínila jakoukoli diskriminaci své osoby z důvodů azylově relevantních. Správní orgán dále konstatoval, že snaha vyhnout se nastoupení do armády není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, zvláště v případě, že se povinnost nastoupit do armády týká všech obyvatel bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické

přesvědčení. Správní orgán rovněž konstatoval, že ani snaha o legalizaci pobytu, jelikož žalobci nebyl udělen trvalý pobyt a na území ČR pobývá manželka a čtyři děti, s nimiž chce zůstat, není podřaditelná důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Neshledal pak ani přímé a bezprostředně hrozící nebezpečí vážné újmy. Svou argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti správní orgán náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce a následně rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce proti rozhodnutí nepodal žádný opravný prostředek.

Po posouzení důvodů pro podání opakované žádosti správní orgán konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o první žádosti, tj. obavu z nástupu do armády a také snahu o legalizaci pobytu na území ČR, kde žijí jeho manželka a čtyři děti. Správní orgán se těmito tvrzeními zabýval již v rámci předchozího správního řízení a neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce přitom v současném řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, na základě kterých by správní orgán změnil své rozhodnutí či měl jen důvod správní řízení opakovat. Takové skutečnosti neshledal ani správní orgán v rámci své úřední činnosti. Správní orgán proto neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti, shledal opakovanou žádost nepřipustnou a řízení zastavil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*)] a vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU).

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*

Ustanovení § 10a odst. 2 zákona o azylu stanoví, že *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*

Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí: *Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

Konečně podle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*

První okruh žalobních námitek se vztahoval k pochybením spočívajícím v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a rozhodování v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, v nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu) a jeho výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu), když účastník řízení nebyl náležitě definován a nebyla uvedena zákonná ustanovení včetně těch, jež určují příslušný správní orgán.

Soud nepřisvědčil žalobci, když shledal, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně. Za tím účelem si totiž opatřil kopie podstatných dokumentů z řízení o žalobcově první žádosti, umožnil žalobci uvést veškeré (nové) důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, při poskytnutí údajů k žádosti, při seznámení s podklady i v rámci dodatečně stanovené lhůty k písemnému vyjádření, již stanovil na požádání žalobce a která přesto nebyla žalující stranou nijak využita, a shromáždil rovněž aktuální zprávy o situaci na Ukrajině. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění bylo zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při posuzování opatřených podkladů pro vydání rozhodnutí a k jakým závěrům takto dospěl. Provedené dokazování bylo dostačující vzhledem ke zjištěným skutečnostem i neaktivitě žalobce ohledně dodání vlastních podkladů. Soudu taktéž nebylo zřejmé, čím měla být porušena zásada předvídatelnosti správních rozhodnutí, když je mu z vlastní činnosti známo, že je běžným (a v zákoně výslovně předvídaným!) postupem správního orgánu, že řízení o opakované žádosti při naplnění zákonných podmínek zastavuje z důvodu nepřipustnosti žádosti.

Soud dále vycházel z toho, že náležitosti výrokové části rozhodnutí jsou zakotveny v § 68 odst. 2 správního řádu (k pojmu a náležitostem výrokové části srov. také výklad rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14.7.2015, čj. 8As 141/2012-57). S ohledem na jeho znění musel konstatovat, že výroková část napadeného rozhodnutí byla prosta vad. Žalovaný identifikoval žalobce způsobem, který nevyvolával pochybnosti o totožnosti účastníka řízení – bylo uvedeno žalobcovo celé jméno, datum narození a státní příslušnost, navíc i evidenční číslo žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu; to soud považoval za zcela dostačující. Jak také uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10.9.2015, čj. 7Azs 166/2015-48, „[n]euvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů [podle § 18 odst. 2 správního řádu] může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám stěžovatel. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci stěžovatele. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je stěžovatel jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností.“ Rozhodnutí obsahovalo dva srozumitelné a zcela určité výroky včetně uvedení zákonných ustanovení, jež byla na danou věc aplikována [§ 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu], bylo patrné, že předmětem řízení bylo posouzení podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a byl jasně seznatelný právní postoj zaujatý rozhodujícím správním orgánem v této věci.

Soud nepřisvědčil žalobci v tom, že v napadeném rozhodnutí měla být uvedena rovněž ustanovení upravující příslušnost. Takový požadavek nelze z § 68 odst. 2 správního řádu přímo vyvozovat. Lze opětovně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu pod

čj. 7Azs 166/2015-48, kde bylo k totožné stížní námitce konstatováno: „Co se týče absence kompetenčního ustanovení v žalobou napadeném rozhodnutí, lze plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, dostupný na www.nssoud.cz, na který odkazoval také krajský soud: “Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítka, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem [...].” S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a považuje je za plně přenositelné i na nyní projednávanou věc. Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.” A navíc – kdyby se soud snad domníval, že je zde dán naprostý nedostatek příslušnosti správního orgánu rozhodujícího ve věci, jednalo by se o natolik závažnou vadu rozhodnutí, že by musela být vyslovena jeho nicotnost. K takovému postupu by soud přistupoval i bez návrhu, z úřední povinnosti (srov. § 76 odst. 2 s.ř.s.).

Druhý okruh žalobních námitek se dotýkal toho, zda byly dány důvody pro shledání žádosti nepřipustnou a pro zastavení řízení. Podle žalobce měla být žádost (i s ohledem na § 11a odst. 4 zákona o azylu) meritorně posouzena. Tato úvaha byla v žalobě podpírána i nedostatkem právního zastoupení žalobce v předchozím řízení o první žádosti, kvůli čemuž nemohl uvádět azylově relevantní důvody. V žalobě bylo činěno sporným i to, zda žalobce neposkytl dostatek informací pro meritorní rozhodnutí.

Po porovnání tvrzení žalobce v rámci poskytnutí údajů k jeho žádosti dne 3.4.2017 a jeho tvrzení v rámci pohovoru dne 8.6.2016 (viz výše na str. 4 tohoto rozsudku) soud přisvědčil žalovanému v tom, že žalobcem uváděné důvody byly v obou řízeních shodné. Žalobce opětovně uvedl, že chce v ČR zůstat se svou rodinou a že mu hrozí odvod do armády, protože mu r. 2014 přišel povolávací rozkaz, který ovšem nepodepsal. Žalobce měl v nynějším řízení několik příležitostí k tomu, aby sdělil veškeré důvody a skutečnosti, které považoval pro posouzení své žádosti za významné. Jednak zde bylo ono poskytnutí údajů k žádosti, při kterém poslední otázka směřovala právě k tomu, z jakých důvodů žalobce žádá o mezinárodní ochranu, jednak žalovaný žalobci poskytl prostor pro doplnění

podkladů i uvedení jakýchkoli dalších skutečností a nových informací při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 31.5.2017 a v dodatečně poskytnuté sedmidenní lhůtě. Žádné takové novoty žalobce během probíhajícího správního řízení a až do vydání napadeného rozhodnutí neuvedl. Ani z informací o zemi původu, které žalovanému posloužily jako podklady pro vydání rozhodnutí, nevyplynula žádná změna okolností, ke které by byl žalovaný z úřední povinnosti vázán přihlédnout s ohledem na uváděné odůvodnění žádosti. Žalovaný tudíž postupoval v souladu s požadavky ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, vyhodnotil žádost jako nepřipustnou a řízení důvodně zastavil.

Vzhledem k tomu, že žádost byla v souladu se zákonem shledána nedůvodnou, nebyl důvod, aby žalovaný posuzoval naplnění důvodů dle § 12 a násl. zákona o azylu – nepřipustná žádost se meritorně neposuzuje (srov. § 10a odst. 2 zákona o azylu). Ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu stanoví toliko možnost posoudit žádost jako přípustnou z důvodů zvláštního zřetele hodných. Vzhledem k tomu, že žalobcem uváděné důvody podání druhé azylové žádosti byly zcela totožné s důvody žádosti první a že se s nimi tudíž správní orgán již jednou zevrubně vypořádal, nelze žalovanému klást k tíži, že nevyužil správní uvážení zakotvené v § 11a odst. 4 zákona o azylu v žalobcův prospěch.

K dílčí námitce absence právního zastoupení v rámci prvního azylového řízení soud uvádí, že zastoupení žadatele o mezinárodní ochranu není obligatorní. Z podkladů k prvnímu správnímu řízení, které jsou založeny ve správním spisu, vyplývá, že žalobci byla dána možnost sdělit všechny důvody, které ho vedly k opuštění vlasti, resp. pro které se do vlasti obával vrátit. To, zda žalobcem uváděné důvody jsou azylově relevantní z hlediska § 12 a násl. zákona o azylu, je již předmětem právního hodnocení, ke kterému správní orgán přistupuje v rámci odůvodnění rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Úkolem správního orgánu rozhodně není klást žadateli „návodné“ otázky, nýbrž konkrétní a nezavádějící otázky, které mu umožní sdělit vše, co považuje za důležité. Soud nadto zdůrazňuje, že v řízení o opakované žádosti žalobce již právně zastoupen byl, a tak je zřejmé, že mu jeho zástupce mohl být nápomocen v tom, aby případné nedostatky sdělení z předchozího řízení byly zhojeny. Nově uváděné skutečnosti by pak odůvodňovaly meritorní posouzení žádosti.

Na základě všeho výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však právo na náhradu nákladů řízení během řízení neuplatňoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í :   **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 06. října 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: L. K.